

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maciej Kruszyński
Protokolant:	Klaudia Tużnik

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. W., J. W.**

przeciwko **Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza solidarnie od powodów E. W., J. W. na rzecz pozwanego Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W. kwotę 3621 zł (trzy tysiące sześćset dwadzieścia jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

3. nakazuje zwrot ze Skarbu Państwa Sąd Okręgowy w Warszawie powodom solidarnie kwoty 6 028,37 (sześć tysięcy dwadzieścia osiem złotych trzydzieści siedem groszy).

SSO Maciej Kruszyński

XX GC 1023/13

UZASADNIENIE

Powodowie E. W. oraz J. W. wnieśli o zasądzenie solidarnie na ich rzecz od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. odszkodowania w wysokości 70 000 zł wraz z roszczeniami ubocznymi tytułem obniżenia wartości nieruchomości – lokalowej nr (...) umiejscowionej w budynku położonym w W. przy ul. (...) w wyniku wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania (OOU) i działalności pozwanego oraz odszkodowania w wysokości 10 000 zł wraz z roszczeniami ubocznymi tytułem kosztów koniecznych do dostosowania lokalu powodów do wymogów technicznych określonych na ww obszarze. Powodowie wnieśli również o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pозew, k. 2 - 5).

Pozwany Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W pierwszej kolejności zarzucił, że powodowie nie wykazali poniesionej szkody w postaci obniżenia wartości nieruchomości lokalowej oraz związku przyczynowego pomiędzy powstałą szkodą, a wprowadzeniem OOU czy działalnością pozwanego. Ponadto pozwany podniósł, że powodowie nie udowodnili, że na nieruchomości stanowiącej ich własność w wyniku wprowadzenia

OOU, zaistniały jakiegokolwiek ograniczenia w stosunku do stanu sprzed jego wprowadzenia. Natomiast samo położenie nieruchomości w OOU nie oznacza automatycznie, że na danej nieruchomości występuje przekroczenie norm hałasu w środowisku określone dla zabudowy mieszkaniowej.

Powodowie nie wykazali także, że ich lokal nie posiada klimatu akustycznego (odpowiedź na pozew k. 36 - 48).

W toku procesu pozwany zarzucił, że upłynął określony w art. 129 ust. 4 ustawy o ochronie środowiska dwuletni termin zawity, w czasie którego powodowie mogli wystąpić z roszczeniami odszkodowawczymi związanymi z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości i już tylko ta okoliczność przesądza o bezzasadności powództwa (pismo procesowe z 20 czerwca 2014 r., k. 138 - 148)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie E. W. oraz J. W. od 2008 roku są właścicielami nieruchomości lokalowej nr (...) umiejscowionej w budynku położonym w W., przy ul. (...) o pow. 114,88 m², dla lokalu prowadzona jest księga wieczysta KW nr (...).

(**dowód:** odpis z księgi wieczystej nr (...), k. 14 - 23)

Nieruchomość lokalowa powodów jest położona w obszarze ograniczonego użytkowania utworzonego na podstawie uchwały nr (...)Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 r. (OOU 2009). Uchwała weszła w życie 4 sierpnia 2011 roku.

(okoliczności bezsporne)

Powodowie reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika 3 sierpnia 2013 roku złożyli pozew w niniejszej sprawie. Odpis pozwu został doręczony pozwanemu 27 września 2013 roku.

(**dowody:** koperta nadania pozwu, k. 28, pełnomocnictwa procesowe, k.24,24, zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 35a.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych powyżej, niewymagających dowodu bezspornych twierdzeń stron oraz dowodów z dokumentów, znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, które nie pozostawały ze sobą w sprzeczności i których autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy nie zakwestionowała skutecznie żadna ze stron niniejszego postępowania. Wobec niekwestionowania złożonych do akt kserokopii dokumentów, brak było podstaw do żądania złożenia tych dokumentów w oryginale.

Sąd pominął wniosek powodów o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron na okoliczność m.in. pogorszenia warunków korzystania z nieruchomości na skutek hałasu emitowanego przez lądujące i startujące samoloty albowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Przeprowadzenie zawnioskowanych dowodów byłoby niecelowe z uwagi na uznanie, iż roszczenia zgłoszone w pozwie nie mogą zostać uwzględnione z uwagi na upływu terminu zawitego do zgłoszenia roszczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną dochodzonych przez powodów roszczeń stanowi art. 129 ust. 1-4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U.2013.1232 j.t), zgodnie z którym jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części, (ust. 1). W związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości (ust. 2). Roszczenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, przysługuje również użytkownikowi wieczystemu nieruchomości, a roszczenie, o którym mowa w ust. 2, także osobie, której przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości. (ust. 3) Z

roszczeniem, o którym mowa w ust. 1-3, można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości (ust. 4).

Podkreślenia wymaga, że zgodnie z wolą ustawodawcy roszczenia formułowane na podstawie art. 129 ust. 1 i 2 p.o.ś. podlegają ograniczeniom czasowym. Treść art. 129 ust. 4 p.o.ś, konstituuje bowiem uprawnienie limitowane w czasie tj. ograniczone terminem prawa materialnego, po upływie którego uprawnienie do wystąpienia z roszczeniem wygasa. Wystąpienia z roszczeniem w przewidzianym terminie jest zatem podstawową przesłanką odpowiedzialności pozwanego. W judykaturze Sądu Najwyższego wyjaśniono, że termin określony w art. 129 ust. 4 p.o.ś., jest terminem zawitym, a nie terminem przedawnienia. Jest to termin wyznaczony dla zgłoszenia roszczeń wskazanych w art. 129 ust. 1-3 ww ustawy, obowiązkanemu do ich realizacji, którego dochowanie warunkuje zachowanie tych roszczeń. Odrębną kwestią jest przedawnienie tych roszczeń. Stanowią one roszczenia majątkowe niemieszczące się w ramach odpowiedzialności deliktowej, w związku z czym stosują się do nich terminy przedawnienia wynikające z art.118 k.c., biegnące od chwili ich powstania, tj. od dnia wprowadzenia ograniczeń korzystania z nieruchomości, gdyż wtedy stają się one wymagalne. Dodać należy, że wystąpienie z roszczeniem stosownie do art. 129 ust. 4 p.o.ś., ma charakter czynności jednorazowej w odniesieniu do danego roszczenia - dokonanie tej czynności w terminie wskazanym w tym przepisie oznacza jego dochowanie i kończy jego bieg. Skutkiem tego jest zachowanie roszczenia przez uprawnionego, choćby na drodze sądowej dochodził on roszczenia w większym rozmiarze niż objęty wystąpieniem oraz choćby dochodził roszczenia nie w jednym, ale w kolejnych procesach.

Kolejną, budzącą wątpliwości kwestią było ustalenie, jak rozumieć pojęcie „wystąpienia z roszczeniem”, o którym mowa w art. 129 ust. 4 p.o.ś.. Przyjmuje się, że chodzi tu o zgłoszenie roszczenia obowiązkanemu w celu jego zaspokojenia. Za takie uznawano wysłanie w tym terminie pisma do pozwanego, ale także wystąpienie w tym terminie z pozwem (por wyrok SA w Łodzi z 26 lutego 2013 roku, I ACa 1366/12). Kwestia ta stała się przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który uznał, że oświadczenie skierowane do obowiązkanego, celem dochowania terminu określonego w art. 129 ust. 4 p.o.ś., musi przed jego upływem do niego dojść w taki sposób, aby mógł się z nim zapoznać (art. 61 k.c.). W razie, gdy nośnikiem tego oświadczenia jest pozew lub inne pismo procesowe, dla dochowania terminu, o którym mowa w art. 129 ust. 4 p.o.ś., konieczne jest, aby przed jego upływem pozew lub to pismo zostały doręczone obowiązkanemu. Nie wystarcza zaś to, że przed tym upływem powództwo zostanie wytoczone lub pismo zostanie wniesione do sądu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 2 października 2015 r., IICSK 720/14, Legalis nr 1350328). Mimo zatem pierwotnie przyjęcia korzystnej dla powódki interpretacji pojęcia „wystąpienia z roszczeniem”, z uwagi na zajęcie stanowiska w tym przedmiocie przez Sąd Najwyższy w powołanym wyżej orzeczeniu, Sąd uznał, że zasadna jest wskazana tam wykładnia.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że powodowie występując z powództwem nie dochowali terminu zawitego wynikającego z art. 129 ust. 4 p.o.ś. Powódka nie występowała do pozwanego z roszczeniem przed wniesieniem pozwu. Swoje żądanie zawarła w pozwie wniesionym tuż, przed upływem terminu do zgłoszenia roszczenia. Dwuletni termin, w którym powodowie mogli wystąpić przeciwko pozwanemu z roszczeniami wynikającymi z art. 129 ust. 1-3 p.o.ś., należy liczyć od dnia wejścia w życie Uchwały Sejmiku Województwa (...) tworzącej obszar ograniczonego użytkowania dla (...)w W., a więc od 4 sierpnia 2011 roku. Wobec tego termin na dochodzenie roszczeń odszkodowawczych przez powodów wygasł 4 sierpnia 2013 roku. Wprawdzie powodowie wnieśli pozew w niniejszej sprawie 3 sierpnia 2013 roku, czyli w przewidzianym ustawowo terminie. Niemniej jednak jego doręczenie pozwanemu nastąpiło dopiero 27 września 2013 roku. Tym samym po terminie wynikającym z art. 129 ust. 4 p.o.ś., zatem zgłoszone przez powodów roszczenia, należało uznać za spóźnione i z tego tylko względu powództwo oddalić w całości.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy jak w sentencji wyroku w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu i na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kwotę 3 621 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (§ 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie

opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2014, poz. 1025 ze zm.), Sąd nakazał zwrócić powodowi solidarnie ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie, kwotę 6 028,37 zł tytułem zwrotu różnicy pomiędzy kwotą uiszczoną zaliczki tj. 10 000 zł, a kwotą przeznaczoną na przyznanie wynagrodzenia biegłemu sądowemu w kwocie 3 971,63 zł za sporządzenie opinii w niniejszej sprawie.

SSO Maciej Kruszyński